

A rózsaszín és lila műanyag székek között megrogyott, szivárványcsíkos bevásárlószatyor hevert. A kilós kenyér csücske kíváncsian nézelődött a másfél literes koccintós mellől. Ötvenes férfi ült a kiszuperált kerti bútoron. Ilyen fáradt tekintetet még nem láttam. Szederjes arcán tisztán olvastam a gyomorfekély fájdalmát. Kezében háromdecis üvegpohár remegett. Csak 90 forint a nagyfröccs itt a sarki kocsmában. Nikotinsárga ujjai között olcsó bagó égett, a legbüdösebb fajta. Nem is cigi, csak barna papírba sodort dohánytörmelék. Neonzöld sportcipőjére pöckölte a hamut, de jutott belőle a mosatlan, márványkoptatott farmerre is. Unottan nézte, ahogy a szél lefújta nadrágjáról a szürke pernyét.

Vasárnap reggelt kihalt a presszó környéke. Decens öregúr sétáltatja őszes-csámpás, szálkásszűrű tacskóját. Vígan totyognak együtt a langyos áprilisi napsütésben. A kiskutya boldogan csóválja farkát, de mikor a kerthelyiségben ücsörgő alak mellett haladnak el, mérgesen morogni kezd. A reszkető férfi nem szól semmit, csak mintha a szemei lennének a megszokottnál is fátyolosabbak. A karfára támaszkodva nagy nehezen feltápászkodik, és csoszogó lépésekkel elindul. Üres lakásában nem várja senki. Amint hazaér, folytatja napi rutinját. Öklendezve legyűri a savanyú, langyos bort, ruhástul lefekszik, a fal felé fordul, a fejére húzza a mosatlan, koszos takaróját, aztán részeg, öntudatlan álomba zokogja magát.